

קסב א ב מיו מ"ג מבל
 טוען ה' ה סמג
 עשין קט טו"ע ח"מ ס'י
 קסג טעין דה:
 קסד ג ד מיו שם ה' ה'
 טו"ע שם טעין פו:
 קסה ה ו מיו פט"ו מבל
 עדות ה' ה סמג
 לנאון קט טו"ע ח"מ ס'י לו
 טעין צ:
 קסז ז ח מיו שם ה' ה'
 טו"ע שם טעין יג:
 קסח ט מיו שם שם ויער
 בהשגות טו"ע שם
 טעין יד:

[illegible]

וְקָאמַר דְּרֵאָה תַּנּוּ

[illegible]

שְׁלֹחַ לַיהוָה בְּרַב הַסֵּדָא אֲרֵיב
גמרא הוא ר"נ בר רב יעקב^א
ר"נ בר יעקב עזב שמו ושם אֲרֵיב אֲרֵיב
ובירושל' פליגי בכל מקום דר נחמן
דהוא ר"נ סתם דהוא דר פלוגסיה
דבר שש גבמי שליו ולא כמו ששמע
מתוך פירוש הקונטרס בסוף פרק
כל הבט (גיטין דף לא; ושם ר"נ אהל)
דבר נחמן דר יצחק הוא חמיה דבי
נשיאה^ב דהיינו ר נחמן סתם כדמוכח
בספרו והרעוב (חולין דף קמז:) ועוד
לאמרנין כהשולח (גיטין דף לט:)
אמר ר"נ בר יצחק אהל חמינא [חין]
הלכה ורבנן דלחו ממחאח אמרי
משמיה דר"נ הלכה אלמא ר"נ סתם
לאו היינו ר"נ בר יצחק ובפרק מי
אמרנא^א (גיטין דף מג; ושם ר"נ)
(יב:) אמר יחיזי דר יצחק חמורי
דרבא ויחיזי רבא קמיה דר"נ וכן
בכמה מקומות אמר רבא אמר ר
נחמן ורב נחמן דר יצחק הוא
למלידיה ורבא כדמשמע בלח חמור
(נעלין דף כב.) ואמון להאריך^ב :
הא דאית ליה פירא בארעא. לא
יעיד דנוגע צדעות הוא לפי
שהיה נתון לו למחאה שליש הרבוע
ואם זכה התעשרער הרי שלח בשמותו
יחד וידו על התחכומה^א אבל לית ליה
פירא חארעא לא מיחש אס יסלקוהו
כדמה שדות ימלא בחריסות:
לוקח ראשון מעיר לזקוק שני
והוא דאית ליה ארעא

אחרינו אבל לית ליה ארעא אחרי
שמה לר"י בע"מ וסורקו ממנו ולא י
וקצה לר"י דא"כ אפילו אית ליה ארע
לבע"מ קטן ה"י יתחוב לבעל חוב גדול
אלא נראה לר"י דאע"ג דלעיל דף מד.
אחריון שאין מעיד לו עליה מפני שמע
הישיבין בלוי שפ"י שאלם וידע א
וכשאו רוחם שבה לעידי חנו חוש
למעמדה פניו בע"מ והם אפילו א
דחייבין שמה י"ש לו בעל חוב גדול וכו'
פי' פריך ובי יקו מידו מאי הוה הרי מע
לית ליה ארעא אחרינו והוא דקלמ
אחרימי עליה הדר כל תקשי ויאל
גדול דה"פ אי אית ליה ארעא אחרימי
לית ליה ארעא אחרימי כדי כל החוב
שיועלו מעיד לפי שיהיה לבע"מ של
ידע א"ס ש למוכר שום בע"מ אלא ה
מעיד ללוקח שם אע"ג דלא חייב לבע"מ
היא והיום או למחר יצא הגזול וקסמ
המוכר היכל לית ליה ארעא אחרימי
(והולקח) אמאי מעדיס ללוא אע"ג ד
שמה ליה גזולו וכשיבא גזול וקמה ל
לחד גזול גבי לוקח ה"י יתחוב גבי ער
המלוה ועבר והלוקח מושגין כל
לוקח ראשון מעיד ללוקח שני. קס
מעיד למוכר והוא דלית ליה ארעא אחרי

לא חיים והלכך לאו נוגע בעדות
שמכר שדה אחת ללוי ואחר כך שדה
השנייה ללוי קראו ללוקא שני ומעיד
דלרצון לנזות חובו הימנה כדון
אחרת המשועבדת לבעל חוב דלרצון
ליהודה אִךְ קרקע דלאו נוגע בעדות
אחרת שיש לו ליהודה מראובן או
שמעמיה לוי כפני בעל חוב דלרצון
אחרתין אבל לוקא שני מעיד ללוקא
הדס בין שיש קרקע ללוקא מראובן
אז מכר לו באחריות או מפאקיה
בעדותו הוא דחייש דאי מפאקיה ליה

מבר יעקב. ר"נ סתם שכל
ע דכל הגמ' לא תמצא
יש ר"נ אחר אללו כי הכא
י יעקב ורצ ששת משמע

ראה תניא אמר רב א
 ראה דאמר ליה אמאי
 דאית לך נבאי השתא
 שקול את דידך ואשי
 אחא בריה דרב אוי
 לא צריכנא לשומא ד
 דקמך: אריס אין לו חז
 פלגא והשתא כולה
 אבות אמר רב נחמן
 תחתיו יש לו חזקה
 איגש דנחתי אריסי
 ויחנן יאריס שמור
 מאי טעמא אכור רב
 שלח ליה ר"נ בר רב
 ילמדנו רבינו אריס
 הוה יתיב רב יוסף קס
 שמואל יאריס מעיד
 קשיא יא דאביא פיר
 פירא בארעא (עמלק
 מעיד ללוה והוא דא
 המלוה מעיד ללוה ר
 אבחיורא) =לוקח ר
 שני והוא דאית

לא יעיד. פ"ה משום דמיש
לו ממנה לגבות מן המוכר
אחריתי ודאי הכי דמיש
חובו נגדו שכי חסד קרקעות
מוכר שדה שלא באחריות
בפני בעל חובו הסם ודאי
ש לו בעלי חובים אלא
שלקח מעמד לפי שרודה
איהו אחריתא דלא יעיד
מזר רשכ"א דמשמע לעיל)
בפני שכי"ו ואלו משני כיוון
עילוי א' דלית לאי ארעא
עילוי שמי יד לו בעל חוב
יד כל החוב עליה הדר ואי
נפקא מינה אכל אין לחוש
בממה לגבות הלוקח
שעמא דלית הלוקח ראשון
יהיו ימים שנת קרקע גזולה
לא יהיה לו ממנה לחזור על
מוכר.^א וז"ל ומלנה ועבר
ליה אחריתא נישוח
לו ממנה לגבות דהיישין
שאריות שלהן קיים:
רשכ"א אחאי לא קאמר לוקח
בין א' (לפרש"י) בין לפרש"י
קבלן

למור ויכחי האי גוונא איכא למור
 ליהודה ואחא איניש מעל
 דהאיה שלו ולא של מערער.
 שגובה מלוקח אחרון ו
 י נמי יש לו לראובן קרקע
 דהא אפי' מפיק ליה
 אחרת שיש לו לראובן
 יצא ויטרוף הימנו. וד
 אשון אפילו לא חלית
 לו והלכך איכא מריית
 שני לראשון אלא אס
 ראשון דדר לוקח רא

האומן שרואה עכשיו ובעדים אצל זה
מן וגם העדים כשראוהו לא הכירוהו
בזע מזי משוי ליה ראה יכול לישתדל
בפני עדים וכיון שיראהו יוכל להוציא

ממנו לדאומן אין לו חוקה היכה
דרהא: דא"ל. דרך ערמה צמא:
אמאי תפסם. טעית דרד: לאו משום
דאין לך. וחי בגאי ואמאי ראי שלא
אכפור כך איני כופר כך ואף
אל תכפור לי ולעכבה בתימר כנגד
מה שאני חייב לך אפקה בפני בני
אדם שבקצין בשלום ונשיימיה ושקול
דאין ויחזור לי ההורא רדין שי וימר:
מאי א"ל בו. כלומר גם האומן כ"ש
שיהא ערום ומכיר בערמתו ויאמר
לא תריכא לפתני דאין כבד שימיה
באשנים לשני בואך ולין שזה כלום
ומר מן הדוב שואף מידי לי: אריס.
שיודעין צו שבאריסות ירד לשדה זו
אין לו חוקה: אמאי. אין לו חוקה
והלא עד האדנא שהיא באריסות
פלגא היה נוטל שנים אריס והשאר
אכלה כולה שלם שנים ואין זה דרש
אריסים והיה לו לבעול השדה למחות:
א"ר יוחנן. ממתי באריסי בני אבות
מיירי שרגילין לשמור אדות של
משפחה זו מעולם הן שדמותם
באריסות ולא היו יכולים להחליפו
באריסים אחרים ואומן אריסים נוהגים
לאכול כל פירות צ' וג' שנים ואחרי
כן יחלו להצטלים כמו כן הלכך אין
לם חוקה אבל שאר אריסין אין לן

וירד ארסיין תחסיין אומן ג' שנים שהיה כלום יע לו חוקק. דלח עזיר בעה"צ בנלא רשמו ושמיין שמא ינקלנו דשומיו והאן ורואה מה ש' עושים כדלקמיה: לארסיין. לכל אחד מסר לעשות עמיה: אין לו חוקק. דלע"ג דהיכל בא אין לו חוקק דלמ"ג לא קפיד בעל עמיה: ואיכא דימור הרמניא שוור. עמו אל טורח הוא לו לעשות לדבר: שמעון לערער עליו מי מאי ארסן יו מה היו נוגע בעדות מסור דנהאן מן יום קפד דימור קמיה אמר שמואל אשעדיין לא נטל הארסיין חלקן אינו מעיד ואי שקיל ליה שמעון יטול גם הפירות וע"ה. ובס כל טרח זה הארסיין כלום יומח מיד דבאי עדות ואם ממוס ארסן מורידו ארסיין ארסות הרבד י' ימלא אשה שמשון ארסן אלם כל יראה עשה ואם המלוה מעיד ללוה על קרקע שלו מעיד: והוא ארסן ליה. ללוה: ארסא הימנה את חובו ויפטר הערב ונמלא שמשון עדות ו' צד לוה. והא ליכא ארסא ליה שיהי הרבד הרבד צד הלוה חובו ארס ש"גבה תמלה קרקע האחת וינוגע בעדותו הוא ליכא לימור ארסא צד הלוה בזמנו וארסא לא יפטר שמואל ארסא מלוה ויפטר ממנו שני חסות

ראשון מעיד ללוקא שני כגון ראובן
גולה ראובן ממני מעיד לו לוי ליהודה
ע אחרת לנקח מראובן שיכול בעל חוב
לכין דלית לוי ליהודה עוד קרקע
בעל חוב ידידיה מני לוי לראובן
חוב דראובן וטריף מזוי אלא מקרקע
אחרת לא מסהיד לוי ליהודה מפני
לוקא שני איהא דלית ליה ארעא
בעל חוב דמוכר לעולם אלוהא שני
לכין ללוקא ראשון שלא דאחריית דגבול
לוי ליהודה ראשון עשרה ארעא
קע המשועבדה לו. כן נראה בעיני:

בד לו דהשת' לא נוגע בעדות הוא דעדיין י

(א) וְגַם הָעֶרְוָה קִהְרָמָא פִּי
 פִּשְׁטוּרְפוֹסָא, (ב) הַדְקִים
 מִזְמֵר שְׂכָמָה כֹּחַ (א) לִחְלָא וְעַ
 מִּשְׁהוּלָּה וְעַ"ד, (ב) דְּשִׁ"ח
 וְעַ"ד (א) וְכֹמֶם קְדוּשָׁן קִרְבִּי
 לֵב, (ב) שְׂרָחֵל וְחֹמֶם דְּקָתָא
 רִי"ג הוּא רִי"ג דְּרַב
 מִתְּנָתָן הוּא וְחֹמֶם מִינֵיהּ
 וְעַ"ד (א) וְעַ"ד חֹמֶם שְׂרָחֵל
 דְּרַב, (ב) דְּרַב מִתְּנָתָן וְעַ"ד
 שֶׁם שֶׁם: (א) יִמְחֵר וְחֹמֶם
 גִּטְיוֹן לֵב: (ב) דְּרַב
 (א) לֵב, (ב) דְּרַב מִתְּנָתָן
 וְעַ"ד (א) לֵב, (ב) דְּרַב מִתְּנָתָן

(ח) גמ' השתא אפקיה
לישיימיה שקול את דידך:
(צ) רשב"ם ד"ה דליכא פירא
כו' הרבה שדות ימצא
באריסות וגם:

[illegible]

אינו מעיד דנוגו הוא. וא
כבר פירי בהנצח דכבר
קלט חלקו חרמא מעי:
קב מעד ללוח. דשלו
היה חקרקע שקנא אע:
משמעדי לערב שדותיו
של לוח. ואימת מעד והוא
איאת ליה ארנא אחריתו
ללוח חרן מוז שמעב עליה
ששבידל: מלוח נמי מעד
ללוח. דוכין הוא חקרקע
אמר הוילי דהא
חקרקע משעובר למלוח בוגע
שעדות הוא. דכין דהית
ללוח ארנא אחריתו

[illegible]

(א) [נקמן נג], (ב) כס"א: ויזין שהינן,

»

הגהות הב"ח

(א) גבי אי דארוו נטענטא ויט: אי דלא אהו נטענטא דלוטיון אלא בטענתא דנפשיווה אפי' כן גולן נמי.
י"ב ע"ל דף נז תמוס' ד"ה מודה ל': (ג) שם ממתי ליה שם לדיריה ולתמניה: (א) שם סלקא דעקא אמינא אב לבן אחולי: (ד) רשב"ם ד"ה אי דלמו ויט דמאי אמר אנא זנתי: (ס) תוס' ד"ה פעמיס ויט דלא אמינא דלדיר זבנה מיניה הוה אמר: (ז) ד"ה יכד ויט כי אמר בפני הודא:

»

מוסף תוספות

א. עיין תוס' י"ד מה דמס' על פיוס' וז'. ב. כגון שהחזיק בן אריס שלש שנים בשרה זו. רבינו יונה, ג. ואפי' שכתב ריש ד"ל דכי קאמר אומן אין לו חזקה לצדדין קנני, לא כחמור.
ד. אין.
ה. כ"ן.
ו. עיין תוס' ה'.
ז. כ"ן.
ח. אביו דר בה חד יומא טענינן לו אפי"ם שבאה ליד זה מיד הגולן אביו היה הולך לו חזקה. רבינו יוסל.
י. ר"ל דאפי' החזיק אביו בגולנות על שדה זו, טענינן למעריב מחובה באונס, אפשר היה שירשה מאביו וחטף וירדיה חטף.
יטע"א.

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

קבלן. ערב קבלן שקבל המעות מידו של מלוה ונתן לידו של לוה זהו דינו דמנמי שיראה המלוה יפרע תחלה. אבל ערב סתמא אין מוצעין לערב תחלה עד שימעידי מלוה ללוה בדין ויחייבוהו לשלם ואין לו מה לפדוע ואז יגבה מן הערב: **אמרי לה מעיד**. כמו

ערב: **ואמרי לה אינו מעיד**.

דאכתי נוגע בעדות הוה דניחא ליה דנוקמא תרווייהו ארעתא בדיקה דלוה כי היכי דליהוי ליה ארעי טובא ויצורית וצינונית דכי אחא מלוה למגבי צינונית דקבלן כדין בע"מ שדינו בצינונית לימנא ליה אמן לך צינונית דלוה והלכך הוה נוגע בעדות דאי לא הוה ללוה צינונית לא ליגבי מלוה אלא מצינונית דקבלן דהכי הוי דינא דלכל מאן דצעי מצע צרישא. אבל בערב סתם ליכא למימר הכי דכל כמה דאית ליה ללוה למיפרע מידי ואפי' יצורית לאו כל כמיניה דמלוה למיהדר גבי ערב כדקו"ל במסילתין (לקמן דף קעז). לא ימצע לערב תחלה: **אומן** אין לו חזקה. דקתמי ממתי [מג]. **אבל כן שו אומן**. וכגון שאין לא אומן יש לו חזקה וכדמפרש לקמן: **גולן**. לקמן מפרש היכי דמי יש שספרש שהחזיק בגולנות על שדה זו ובהאי שדה הוה דאין לו חזקה ויש שמפרש לקמן כגון רולח נפשות על עסקי ממון והלכך אין לו חזקה על שום קרקע של אחרים בעולם: **אי דאסו**. הן צנים בטענתא דלצוהן דלמרי אצינו הורישא לנו ומש"ה אין גולן אין לו חזקה דכי האי גוונא אין טוענין ליורש דכיון דמכח גולן קאמי ואיהו לא טעין מחאי אני יורש דזבנה מינא קמי ידי דליהמניה ע"י מיגו דמאי אמר (א) זנתי מינך הלכך חזקה

שאין עמה טענה היא שהרי אין לאצא חזקה וגם הן הכא מכחו אין חזקתו חזקה וכיון דמכח אצוהון קאמו אפילו הן כן אומן וכן אריס נמי לא ליהוי להו חזקה: **אלא בטענה דנפשיווה**. אלא זננתה מינך: **לא לריכא**. דקאמו בטענתא דלצוהון וכגון דלמרו עדים בפנינו הוה לו המעריב לאציהן של אלו שמכרו להם הלכך הן כן אריס וכן אומן איכא למימר קושטא קאמרי כשטוענין אצינו לקחו ממך שהרי הוה והודאח בעל דין כמאה עדים אבל כן גולן אפי"ג דלדוי האי מעריב לאציו לא מהימן לימר לקוח הוא ביד אצי ואפי' צחי אציו אם נתנו לכן שהרי הוא מתוך פחד הוה לו לגולן דכרז כהנא כו' אבל כן בנו של גולן יש לו חזקה כי אחי בטענה דלצוה דטעין ירשמי ואצי לא היה גולן וכי האי גוונא טוענין ליורש דלאלו היה אציו קיים הוה טעין מינך זננתה ולא הוה אחי בטענתא דלצוה אף אנו נטעון בשביל היורש וירשא דקמי אומן אין לו חזקה בדליכא עדי הודאח דללדדין קתמי: **אי לאו דלדוי ליה**. גולן לגולן: **הוה ממתי ליה לדידיה ולתמניה לשחזור**. היה מוכר אותו ואת חמורו לפקיד דמתתרגמינן (במדבר טו) [לא חמור אחד מהם נשאחין לא חמרא דחד מנהון שחריט דסתם גולן גברא אלמנא הוה: **פעמים שאפילו כן גולן יש לו חזקה**. ואפי"ג דלא אחי בטענה דנפשיה היכי דמי כגון דקא אחי בטענתא דלצא דלצוה שטוען מחאי אצי אני יורש ואיהו לא היה גולן ומיגו דמאי אמר זננתה מינך כי אמר נמי זקני הורישא לאציו ואצי הורישני נאמן דחוקה שיש עמה טענה מעלייתא היא: ל"א כתוב בספרים **פעמים שכן בנו של גולן נמי אין לו חזקה וכגון דאחי בטענתא דלצא דלצוה**. שאצי אציו גולן היה. ושיניהא אמת אבל הראשון נראה שאמר רבא ולא האחרון: **היכי דמי גולן**. אותו שאין לו חזקה: **על שדה זו**. ובההוא שדה הוה דאין לו חזקה אבל בשאר שדות יש לו חזקה: **כגון של צים פלוני שהורגין כו'**. אנשי רשעים היו שהיה מכיר בהן רב חסדא שהורגין^(א) נפשות על עסקי ממון אין להן חזקה בשום קרקע בעולם שכל אדם ירא למחות בהן. וקו"ל כתרומיהו: **יחד מאומנותו**.

ושב מחזיק בה יש לו חזקה: **כן שחלק**. הפליג מחאיז ואין סמוך עוד עד אלפי אע"ג דתנן (בש"ל דף מב). לא לאיש חזקה צנכסי אשמו ולא לאשה צנכסי הען ולא הען כו' הן כיון שהספולגו זה מזה יש להן חזקה זה על זה: **סלקא דעסקא אמינא אחולי אחיל**. האצ גבי דבן פירות שאכל בשלם שנים ולפיקר לא ערער ולא מיהוי חזקה קמ"ל דלא מחיל: **אלא אשה שנתגרשה פשיטא**. דמחזקת צנכסי בעלה וכן בעלה מחזיק צנכסיא שהרי שואלין זה את זה והיה לכן למחות:

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא מז.

קבלין אמרי דה אינו מעיד. אפי"ג דאית ליה ארעא אחריתי

תימנה דמאי נפקא מינה דאי אחי מלוה וטריף את של קבלן אחי קבלן וקטריף את של לוה כיון דאית ליה ארעא אחריתי ואין נראה ליומר כגון שיש לקבלן צינונית והיהא ארעא שרוצה להעדי

קבלן אמרי לה מעיד ואמרי לה "אינו מעיד אמרי לה מעיד כערב דמי ואמרי לה אינו מעיד דניחא ליה דלהו בדיה תרווייהו דכי אחי בע"מ מאי דבעי שקיל אמר רבי יוחנן אומן אין לו חזקה יבן אומן יש לו חזקה אריס אין לו חזקה יבן אריס יש לו חזקה גולן יובן גולן אין להן חזקה יבן בנו של גולן יש לו חזקה היכי דמי אי (א) אתו בטענתא דאבוהון ואפילו הך נמי לא אי דלא אתו בטענתא דאבוהון אפילו בן גולן נמי לא צריכא ידקא אמרי עדים בפנינו הודה לו הך איכא למימר קושטא קא אמרי האי אפי"ג דאדורי נמי לא מהימן כדכרז כהנא דאמר רב כהנא אי לאו דאדורי ליה הוה ממטי ליה (א) ולחמריה לשחזור אמר רבא הפעמים שאפילו בן בנו של גולן נמי אין לו חזקה היכי דמי כגון דקא אומן אצי ואינו יוחנן כגון שהחזיק על שדה זו בגולנותא ורב חסדא אמר כגון דבית פלוני שהורגין נפשות על עסקי ממון: **תנו רבנן** אומן אין לו חזקה ירד מאומנותו יש לו חזקה אריס אין לו חזקה ירד מאריסותו יש לו חזקה (א) בן שחלק ואשה שנתגרשה הרי הן כשאר כל אדם בשלמא בן שחלק איצטריך סלקא דעתך אמינא (א) אחולי אחיל גביה קמ"ל דלא אלא אשה שנתגרשה פשיטא ילא צריכא

במגורשת

ולתמריה לשחזור אבל לא גרסינן כגון דקאמרי עדים דהא אי איכא עדים דלדוי ליה דמיניה זננא א"כ אומן ואריס גופייהו יהו נאמנים^(א) ועוד כיון דאיכא עדים כן אריס כן אומן למה לרייסי להחזיק בלא חזקה נמי מוקמינן לה צדיייהו כיון דאיכא סהדי. **ר"ת: פעמים שכן בן גולן אין לו חזקה כגון דקאמי בטענתא דלצא דלצוה**. תימנה לרי"י דלמאי אין לו חזקה הא טוענין ליורש והוה ליה למימר דלמא אי הוה אציו קיים דהיינו כן גולן הוה טעין אלא הדר זנינתה מינך ונראה לרי"י דגרס פעמיס שכן גולן יש לו חזקה כגון דקאמי בטענתא דלצא דלצוה דהוא אצי הגולן^(א) וקמ"ל דלפי"ג שהיתה ביד מי שאין לו חזקה דהיינו אציו הגולן מ"מ כי לו חזקה כיון שאמר שהיתה של אצי אציו^(א) ויש ליישב גירסא ראשונה פעמי' דכן כן גולן אין לו חזקה והכי פירושה כגון דלמא בטענתא דלצא דלצוה ואומר שאמר לו אציו דהיינו כן הגולן שהייתה לו הגולן אציו דאם אימא דהדר (א) זננתה מינך הוה א"ל אלא זנינא אי נמי נראה לרי"י דלא טענינן ליורש כי האי גוונא דמילתא דלא שכיחא היא כי היכי דלמר כסוף המוכר את הבית (לקמן דף ע: ושם ד"ה מאן) דלא טענינן ליתמי נאכסן משום דמילתא דלא שכיחא היא והא דקאמר לעיל [בן] כן גולן כן אומן יש לו חזקה היינו דוקא משום דלמר בפנינו הודה ואדכרבה משם יש להוכיח דמשמע הא לאו הכי אין לו חזקה כיון דמעיקרא צמורת אומנות ואריסות וגולנות אתא לידיה:

ירד מאומנותו י"א שו חזקה. מנינו לפרש מאותן כלים שנתן לו לאחר שירד מאומנותו דומיא דאריס שירד מאריסותו אי נמי אפילו אותן כלים שנתנו לו בשעה שהיה עדיין אומן והוא ששהו אחר אומנותו כ"כ שהוא רגילות שמחזירם לצעלים ונראה דכן אומן נמי דלמר לעיל דיש לו חזקה כי אמר (א) בפנינו הודה היינו אמר ששהו אחר מות אציו דאי לאו הכי אין נראה שיהא נאמן במיגו דאי צעי אמר לקוח הוה בידי דאי טעין נמי לקחתיה ממך לא היה נאמן:

מגורשת

מז.

קבו א מיי פטיו מהל' עדות הל' ו פ' כימ' סמג לאוין קט טושי' ע"מ

סי' לו ספקי' אי כצ"ה:

קבא ב ג ד ה ו ז ח מ"י

פ"ד מהל' טוען הל'

ג ד סמג עשין לה טושי' ע"מ סי' קנב:

קכב ט' מ"י פ"ד ס' סס

הל' אי סמג סס

טושי' ע"מ סי' קמט ספקי' יג:

קע ב מ"י סס הל' ד

טושי' ע"מ ספקי' ס:

קעא ל' מ"י סס הל' ו

טושי' ע"מ ספקי' ס:

קעב מ מ"י סס הל' ט

טושי' ע"מ ספקי' ד:

קעג ז מ"י סס טושי' ע"מ ספקי' ויעין בנפשי' ע"מ

אפי' פ' ס:

רבינו הרשום
קבלן כגא. דריייה קבלן שאמר למלוה הלווה ואני קבלן יכול המלוה לפדוע מן הקבלן ועכשיו כל שדורויו של לוח משכבדים לקבלן עד שיפרע חובו: אמרי לה מעיד. ללוה והוא שיש ללוה שדה אחת כשעירו החוב חזן מה שעוררין עליה להשתא לאו נוגע הוא: אמרי לה דאפי' אין מעיד. דניחא ליה לקבלן דלוקמי מן הני קרקע תרווייהו בידא דלוה שיהא לו יותר ממח לפדוע: כן אומן. וכן אריס הרי הן ככחור ויש להן חזקה: אי דקאמי הני צנים בטענה דאבוהון. דאמרי אבינו הורישא לנו. מאי אריא בן גולן דאין לו חזקה אפי' הן כן אומן וכן אריס נמי לא יהיו חזקה. ואי דאחי בטענה דנפשיווה דאמרי וצנונה אפי' בן מגולן נמי ליתווי ליה חזקה: בפנינו הודה לו. המוכר בלן אומן ולבן אריס בלן גולן דובניה נתיילתו דאבוהון משה"ה איכא למימר כבן אומן וכן אריס כי אתר בטענה דאבוהון דקושטא קאמרי דלמריב (וכינן הנשחק וזוהו ככאן מקום פטוי כמו חצי שורה ואולי חסר כאן חזקה יתרונן) [ובן] נתיילתו. והאי בן גולן אצי"ג דאיכא עדים שדורה המוכר גולןן שמכרה לו לא הוריא חזקה דמחמת ביעתאח הוה דאדורי ליה דהוי סתמי דאי לא מדי ליה הוי מלשין עליה. ובמס' ליה ולחמריה לשחזור. שילך עם חמורו באגורא לשליחיה עבודת השלטון כדמרתגמינן לא חמור א' [מהם] נשאתי לא חמרא דחד מנהון שחריט. וכמו נוח לתשורחתו. ולא גמר והקנה לו. אבל כן בנו של גולן אי אחי בטענה דאבוהו יש לו חזקה דאביו גולן הוא: ירד מאומנותו. ושוב מחזיק בה יש לו חזקה: כן שחלק. שנתן לו אביו חלקו בחייו והוא מחזיק בשדה אחת יותר על חלקו שנתן לו אביו ג' שנים וכן אשה שנתגרשה והחזיקה שוב בשדה בעלה ג' שנים: הרי הן ככל אדם. ויש להן חזקה: ט"דא אחולי אחיל (ל"ה). היה תפירות דלא מעריב ולא תהוי חזקה:

(א) אולי צ"ל תפירות שאכל הן ולא מעריב וכו'.

